

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fora de Palma 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

EN PEP Y EN SION.

—¿No'm dirás, Sion, quines hores dorms? A mitja nit encara't senten es veynats, dins es telessos, y abans de les quatre ja't tornan sentí donant cástich á sa llesadora.

—¡Ay Pèp estimat! Per trèure ses voreres bé à n'es jornal 'vuy en dia, que tot va cá, ménos sa ròba, se fa precis no tení mica de sòn.

—Tú dèus texí encara axí com texia ton avi, y no dèus havè sortit tampoch des brinet y de sa llista de dos y dos.

—Jò no deix may ses carreres veyes per ses novelles.

—Tú ests molt fané, però pensas poch; y te pèrds per no seguí sa corrent del dia.

—¿Sa corrent del dia, que mos dú á pèrdre?

—Sa corrent del dia y sa de sempre té dos tochs. Un cap à n'es Bé y s'altre cap à n'es Mal: y jò parl de sa primera qu'es sa que fá que ses còses vajan de hò à milló.

—Si jò la conegués, no dich que no la seguís; però un no sab de que s'ha de fia el dia d'avuy. Allá ahont se pensa que no hey plòu no s'hi pòt está de goteres.

—¿Y es téu atlòt que no t'ajuda?

—Es méu atlòt no va darrera essè texidó. S'ofici no li tira, y jò no li pòs llenegadissos perqu'heu sia.

—¿Y no diu quin ofici es que li agrada?

—¿Ofici? No'n vòl cap, y jò que l'hey aplaudesch.

—Tú el criarás un perdut.

—Per ara estudia, y mentres tant, futx de fam y de feyna.

—Ja m'agrada qu'estudihi. Però perque s'estudi li sia de profit, ha de tení carrera ó industria triada, y ha de dí que vòl essè.

—Diu que vòl essè metge, qu'es gent que se passetja; y no faltan may malalts.

—Sa carrera de metge es bona carrera, però s'es mesté tenirhi vocació, com

sa de capellá. Perque un metge que no té uy, en lloch d'adobá, mata.

—Jò li he cercat una botiga à Barcelona y allá afeytará tot lo dia, y sa casa y sa menjua no'm costarán rès.

—Jò crech que l'has errada.

—Es temps mos ho dirá.

—Lo que farà dins sa barberia es estudiá poch, aprende sa vida de malfané y quant será metge que t'haurás gastat amb llibres, títols y altres arreus lo poch qu'has guañat texint de mòrt à mòrt, el tendrás per aquí sense malalts, anant de Son Mèllo à Son Catèllo y empagahintsè més y més cada dia de tení son pare texidó.

—Jò'n vetx d'altres que eran també fiys de menestrals y ara gastan pròu rumbo.

—Mira, de cent metges qu'hey ha dins Ciutat, no més n'hi ha nou ó deu que tengan visites abastament per viure. Ets altres noranta viuen del amor à Déu ó de l'ayre del cèl.

—¿Sabs tú una carrera milló que aquesta y que còst manco?

—¿Y perque no'l fas texidó com tú mateix, y axí tots dos vos podreu ajudá y èll trobará ja sa parròquia fèta?

—Perque no'l vuy menestral. Es menestrals com que sian carn del dimòni, y que tothom ne pòt fé pica de porch.

—Sabs que vas d'errat. Jò'n conech qu'están pròu bé, que tothom los respecta y que se pòden riure de molts de señós maldament los vejes sempre vestits amb un jaquet de llista.

—Tothom cerca millorá de fortuna y de posició, perque ningú vòl essè manco qu'un altre avuy en dia.

—¿Y à ne qui dius tú essè manco qu'un altre? ¿A no podé dú bones levites ni aná à n'es café ó à n'es Teatro? ¡Veus com tú no sabs distingí es camí que va al Bé des qui va al Mal! Ets homos d'aquest sigle per tot el mon son apreciats per ses séues òbres y no p'es séu aná. A Mallorca estám carregats encara de manies, y mos creym qu'es benestá está allá ahont el mos pintan. Més has de sebre que no es tot òr lo que lluu. Veurás un señó que te pareixerá que no li manca rès y está carregat

de deutes. Trobarás un beninòni que tú, de llástima, si t'estigués bé li farias llimosna, y aquest te podrà tapá d'unses. Lo mateix succeheix amb ses carreres. Sa que manco se creuen, es sa de més profit, y sa que més planta fá sòl essè sa més dolenta. Ara jò no dich que en qualsevòl carrera, per poch guañy que tenga, no se puga fé rich aquell que per sa séua desgracia té bones unglès y sa consciència foradada.

—Es que jò crech qu'un que té una carrera ó un destino poch goñá molt sense ofendre à Déu ni à n'el pròxim.

—Jò no t'ho néch. Però tothom se creu qu'es fé feyna es deshonra; y tant sòls fènt molta feyna es com un homo pòt arreplegá qualque còsa. Creuen també molts que ningú es persona més que es qui fan de missès, de metges, de potecaris, ó aquells que son empleats des Govern. Ningú hey ha que diga: «Jò faré estudiá es méu fiy de fusté, de farré, de taverné, de confité ó d'un altre carrera industrial ó ofici.

—¿No deyes suara que t'agradava qu'es méu fiy estudiás? Tú mateix te contradius sense temerten. Per darli ofici no importava qu'anás à escola.

—Vat aquí un altre èrro. No hey ha cap ofici que no vulga es séu estudi. Un manòbra y tot, per essè bon manòbra ha de sebre lletgi y escriure y contes per apuntá es materials que duen y à dins es séu art ha de sebre altres rudiments de ciències més elevades. Per exemple, un farré necessita sebre un poch de mecánica, un poch de fisica, un poch de química, un poch de dibuix, un poch de contabilitat, y si no sab rès d'axò sempre será un manyá, y no sortirá may de sa parada de ses sèbes.

—Per essè farré no dich que no sia veritat lo que dius, però per essè texidó, ni lletgi ha mesté.

—Un texidó necessita conexe sa mecánica, per millorá es séus telessos, necessita sa fisica y sa química per fé es fils de sa séua ròba bons, iguals, blanchs y llustrosos ó donarlos colós que sian hermosos y no pèrdin à sa bugada. Necessita com es pá es dibuix per combiná sa trama y s'ordit de mòdo que li fassen

mòstres nòves y de mòda. Necessita sebre du bé es contes y altres còses que no me venen ara à sa memòria.

—Jò duch corant' aïns dins s'ofici y may he hagut mesté rès de tot axò.

—Vat' aquí perque no dòrms.

—Es menestrals antichs sabian tant còm jò, y es séus gèneros feyan reixa ahontsevuya.

—Si. Quant à Mallorca hey havia Grèmis qu'enseñavan ses regles rutinaries des séu art y no donavan es títol de mèstre més que à n'aquells que ja sabian aquestes retgles. Quant à n'el mon no havian adelantat tant ses ciències modèrnes, sobre tot sa Mecànica y sa Física y sa Química y es forastés en sabian manco que nòltros. ¿Però, ara? Ara tothom s'axéca mèstre, sense sebre per ahont hey van. Ets estrangés fan còses més bones y més barato que nòltros, perque ténen màquines y saben més; y nòltros per ferlos sa competència ha d'essè à forsa de goñá poch y doná es gènero casi de franch. Còm ells saben més, mos trèuen sa carn de s'òlla dins tots ets mercats del mon y no parl d'aquells que per podé goñá més, adulteran es gènero y sa feyna y fan passá gat per llebre, perque à n'aquests que tiran pedres à ses séues teulades, es descrèdit prest los atura sa feyna y s'en van à fons dins poch's aïns, quant pensavan ferse richs enganant al pròxim, sense pensá qu'avuy tothom té més uys qu'un còvo d'alatxa.

—Per bé que digues, jò m'estich amb ses méues, y no'm moch.

—Ydò, ja'n tornarém parlá més en avant. Dòrm poch y fé molta feyna. No surtes may de ca-téua per no pèdre cala, y veurás aquesta tossineta qu'has aplegada derrera es telessos, ahont te durá.

PEP D' AUBEÑA.

DEVANT FÈSTES.

Nadal, Nadal s'acòsta:

Ja vetx per devés Plassa,

Amb móch y cóua estesa

D'ets indiòts ses guardes.

Y vetx que à ses porcelles

Les prenen per sa cama

Y que tothom s'aboca

A ses qu'están més grasses.

Vetx ets atlòts que amb bulla

Es séu *Bellèm* preparan,

Y que es carrés s'embossan

De gent tota afañada,

Que vehent que ja ses fèstes

Al fi son arribades,

Amb gòtx y cara alegre,

—¡Nadal! ¡Nadal!—s'esclama.

Jò sé que en aquests dies

Es Tribunals se tancan,

Y fins y tot es presos

Per dins ses presons xalan:

Y perque un pòch olvidin

Sa mala sòrt que passan,

Al manco, una visita

Los fan es qui comandan.

Per cantons y plassetes

Jò vetx qu'hey pòsan taules

De torrons y de coques

Y pomes y castañes:

Y ses confiteries

Tentan la gent qui passa,

Amb dolces golosies

Y néules y tortades.

Tothom, ydò, qu'olvidi

Ofenses y venjansas,

Que venga aquell qui l'òdi

Cònta de mí l'inllama,

Y li daré per beure

Bañalbufá amb grans tasses

Tant plènes còm les vulga,

Tant còm ne tenga ganes;

Que venga; y nòus y metles,

Y néules ensucrades,

Penjòys madurs y dolços

Y gustoses patates,

Amb còr y cara alegres

Li daré amb abundancia,

Perque rencors y òdis

Olvit de bona gana.

Tothom que s' devertesca

Amb alegría y calma:

Que ténga venturoses

Ses fèstes qui s'arramban.

Y ja que aquests son dies

De gòtx y de gaubansa,

Passemlos tots alegres,

Y si convé, Déu fassa

Que l'añy qui vé, en tal dia,

Tornem à dí, còm ara:

—¡Salut y bones fèstes,

Lectors de L'IGNORANCIA!

RAMIONS.

RAM DE GUYNA.

TRACTAT dispòst y ordonat per un còck molt instruit en còses de paladà y ventrey.

PASTISSERIA. (*)

ROSQUILLES DE SINEU.

Primerament posarás per tres òus sis unses de sucre y un tiorit d'òli, y heu pastarás molt bé afeinhi farina fins que sa pasta sia fòrta. Farás ses rosquilles, les enfarinolarás per cada cara amb so call de ses mans, les dexarás reposá demunt unes tovayes, y dúles à còure.

Altra receta. Pren un panet y mitx de pasta bamba, una lliura de sucre blanch en pols y 12 òus levantlos 8 blanchs. Tot axò heu pastarás dins un ribell amb una espátula y mesclanthi farina fins que estiga ben muntat y sa pasta sia

(*) Còm s'arramban Fèstes y qui més y qui manco li péga à n'es dols, hem cregut qu'era hora d'inserta es capítol de sa *Pastisseria*. Per altre banda, còm nòltros avorrim es monopòlis y privilègis injustificats, hem volgut fé des domini públich es secrets que fins ara han guardat dins es convents. Ara, lector ignorant, no més has de procurar trèure ses mañes y teni bò amb qualque *Farinera*.

ferma. Llavò se fan ses rosquilles, les untes ses voreres d'òli y les enforas.

CUARTOS DE SANTA CLARA.

Per vuyt òus posarás sis unses de sucre y vuyt unses de farina d'amidó. Decantats es blanchs d'ets òus los batrás fins que fassin sabonera fòrta, després hey mesclarás es sucre y luego es vermeys, remanautho sempre, y s'amidó cernut. Fen *cuartos*, los ensucras y à n'es forn.

MEDITXOS DE SANT GERONI.

Posarás cinch òus y mitja lliura de sucre dins una ribella y los rebatrás fins y tant que fassa molta sabonera y muyanthi es dí trèga una veta que no deix. Tireu dins un peròl à sa calentó y mesclahi tres unses d'amidó y tres de flò de farina. En essè ferma sa pasta, fé es medritxos, ensucralos y à n'es forn, però ran de sa boca.

DOBLEGATS DE SANTA MAGDALENA.

Féta pasta bamba, en prens pastós y los allargas amb s'aprimadó còm que fé crespells. A cada doblegat hey pòses una cuyerada de seym, y el doblegues y l'aprimas per tres vegades, y à sa derrera hey pòses un sostre de pasta real y un de confitura, que romanguen entre mitx. Llavò felos ses puntes, y à n'es forn.

COQUES AMB BOÑS.

Per un aumut de farina, sis unses de sucre y altres tantes d'òli. Fé tová sa pasta demunt ròba però descubèrta. En essè toves, felos tays amb unes tisoires. Enforales demunt papés, y ja están llèstes.

(Continuará.)

MÁXIMES Y BONS MOTS.

A ses opinions de cada qual, los ne pren còm à n'es rellòtges: no n'hi ha dos que vajan ben iguals, y cadascú s'en vá amb ses séues.

Aquells qui no més pòden bravetjá des séus antepassats, son còm ses patates, que ténen tota sa sustancia devall terra.

S'únich secret que saben guardá bé de tot moltes dones de *cèrta edat*, es es secret d'ets aïns que ténen.

Per sebre ets aïns que té una dòna, li demanarás à ella quants ne té; llavò heu demanarás à qualsevol amiga séua

de sa mateixa edat, y dividiràs sa diferència.

Hey ha novèlles, poesies y altres composicions que no les pòden corretegi amb sa ploma, sino amb sa botella de sa tinta.

Es Manaments de la Lley de Déu son deus, p'ets homos; però per ses dones no més son nou. Elles no ténen res que veure amb so novè: *No desitjarás la muller de ton prohisme.*

¡Ja está ben posat el setè manament derrera el sisè! Per forsa havian d'anà plegats, ja qu'un y altre vénen à essè allò que diuen, *carn y unglà.*

Tres desbarats, segons sa gent de l'altr' any:

Anà per mar, poguent anà per tèrra.
Cobrà doblés, sense contarlos.
Y posarsè en camí, en-dejú.

Es talent de moltes persones consisteix en sebre amagá que no'n ténen gens.

Un qui té poch crèdit, roman pòbre; y un qui'n té molt, perilla ferhi roman-dre molta gent.

Un homo se casa per *retirarsè* del mon; y una dòna justament per *entrarhi*.

Un gelós casi sempre se sòl topá amb una miqueta més de lo que cerca.

A moltes visites un homo les acompanya fins à sa porta y les mira devallà s'escala, no per altra còsa sino per assegurar-sè de que s'en van.

DÈGIMES GLOSADÉS.

Un ignorant lluchmajoré amich nòstro mos ha escrit dos mots de lletra fentmos à sebre qu'un glosadó camara-da séu, d'aquella vila, havia glosat un d'ets Epigramas que publicàrem no ha molt, y mos encarrega que malavetjem à posá demunt L'IGNORANCIA aquesta glosada, oferintmos que no será sa derrera que mos enviará.

Baix de s'expressió gastada, y per fé content es nòstro amich, aquí la posam:

*Beata qu'es temps li passa
Remugant d'allà amb allà,
O de jove pecá massa,
O ara ja no pòt pecá.*

Si en la séua juventut
No serva es llum dret sa dòna,
A cèrta edat es tan bona
Còm una còsa qui put.
Jò m'hi som entretegut

A distingí aquèxa rassa;
Per axò estich entès massa
Que no hey ha cap capellá
Que pas gust de confessá
Beata qu'es temps li passa.

A sa flòr de tèrra edat
Tot son flòchs y banderetes;
Per amor ò per pessetes
Comet algun atentat;
Y en tení es cap xapat,
Llavò se cerca esmená;
La gent comença à xerrá
Qu'un temps era presumida,
Y ara se passa la vida
Remugant d'allà amb allà.

Baix des confessionari
S'está tot lo dematí:
L'endemá torna seguí
En so mateix calendari.
Amb una ròba ordinari
Vestida de mala trassa,
Tothòm qui la veu qui passa
No fa sino marmulá:
— De véya no pòt pecá,
O de jove pecá massa.

Còm sént sa missa primera,
Ja s'axéca y se vesteix;
Cap à l'Esglesia parteix
Sense agraná sa carrera:
Encara creu sa vayvera
Poderho remediá;
Ja més val qu'heu deix aná,
Tan mateix creurá la gent
Que té qualque impediment
O ara ja no pòt pecá.

X. X.

Lluchmajor 6 Desembre 1880.

XEREMIADES.

Avuy es es dia de la Mare de Déu de l'Esperansa.

¡Bòn titol es aquest! Totes ses Esperanses y Esperansetes fan fésta; y nòstros que vivim d'esperanses los enviam es molts anys de tot bòn cò.

¿Y qui es que no té *esperanses* dins ca-séua?

Uns esperan sa salut que los manca; altres esperan fé un casament ben avengut; altres esperan un parent qu'es à viatge; altres esperan una bona añada, y altres esperan trèure un prèmi de sa loteria gròssa.

Luego casi tots avuy feym fésta. Visca la Mare de Déu de l'Esperansa per concedirnos à tots lo qu'esperam.

**

Dimars d'aquesta setmana se reuniren en es salon de l'Hospitalet d'es Capellans, una partida de señós convocats amb objècte de formá una societat de protectós d'es joves presos. Aquest *patronat* ja ha estona que s'instalá à varies ciutats des continent, y dona molts bòn resultats.

A Palma, ahont se multipliquen tant y

tant ses societats per fomentá interessos purament materials, ja era hora de que s'en vés organisá qualcuna amb so principal fi de moralisá es desgraciats que semblan esclaus des vici y de ses passions, essent més tòst víctimes de sa nòstra pòca caritat.

Molt mos alegrarém de que ses persones que pòden ajudá, ajudin à posá en planta tan bòn pensament, y desd'ara, es séus dignes iniciadós pòden contá amb sa pòbre ajuda de L'IGNORANCIA.

Sa Sala des Grèmi d'es Carnicés, era sa derrera que romania à Palma y ara la tiran baix, després d'havè desfèt es séu altá.

Mirau quines còses: ara à ses sales d'es cassinos (que vénen à essè es redòssos des Grèmis), en lloch de capella ó d'un altaret, hey sòl havè un piano ó un tassé.

¡Y llavò dirán qu'es menestrals no han fèt hora per llego, amb hònes costums!

Diumente passat, es vespre, donàren una funció en es Teatro, d'aquelles que fan dí à tota sa *cassòla*: ¡axò es axò!

Figuravos qu'hey *sortiren*: un cassadó, una véya, un pintó, un capitá valent, un caputxi, un'atlòta enamorada, (ja's de rahó), son pare y sa mare, es cuñat pot sé, una companyia de soldats, un'altre de mònges, una mòrta dins un baul, (que resucitá devant es públich,) un cardenal, una sentenciada, y..... ¡Sixto V!

Hey hagué desafios à pistola y amb sabre, tres descàrregues, un prè que fugí y quatre ó cinch gats. Tot axò passava à Itàlia; emperò qui no'u creu no péca.

Sa péssa que donàren per remate, va essè de coló vert massa clá; y no era sa primera que mos ha regalat s'Empresa.

Veèm si será còsa de que li recordem à s'Empresa aquell trosset de programa que dirigí à n'es públich, abans de obrí es teatro, que dèya que *se proposava no ofendre sa moral.*

¡Ejjem! Aquesta es sa primera amonestació.

Ses societats de comèrs, *Crèdit y Canvi*, establexen sucursals à unes quantes viles.

Molts de pagesos que ténen negocis per Ciutat en quedarán afavorits.

Aquests dies passats tiravan per devall ses portes de ses cases un fuy imprès que à devant diu: *La salvacion del alma viene de Dios; y à s'altra plana: Cànticos evangélicos.*

Es per demés advertí à n'es lectors catòlics que axò es un mèdi de propa-

gá s'epidèmi protestant à dins Mallorca.

A n'es qui d'axò se cuydan, el dimòni los s'en dèu dú veyent que à ses séues escòles no més hey ha es banchs, y que ningú compra ses Bibles bordes que sòlen vendre à un trast de plassa. Y per fé veure que no còbran es jornal en vá, ara fan romansos y los afeican per devall ses pòrtes.

¡Es mentida que sa salvació de ses nòstres ànimes sia exclusivament càrrech de Déu! Si axò fos vè, de còp mos hauriam tirat tots à la vida vallaca, y còm tendriam el Cèl assegurat, es *Manaments* y ses *Obres de misericòrdia* serian lletra mòrta. Déu diu: Ajudet y t'ajudaré, y també diu que sa fé sense bones òbres no serveix de res.

¡Alèrta! que aquestes fuyes contènen una doctrina falsa y oposada à s'única verdadera que mos predica la nòstra Santa Mare l'Iglèsia catòlica.

**

Diuen que s'ha descubèrt un'altre animaló à sa carn des porch, que fa tant de mal à ses criatures còm sa trichina.

Y nòltros deym, que si anam d'aquest modo, per menjá un bossí de cuxòt en tomátiga, serà mesté fé antes testament y disposarsè à mori còm à bon cristiá.

**

Dissapte passat, en es saló des Govern civil, se reuni sa Junta de Fires per ferse càrrech des programes mitx embastats que presentàren ses comissions.

Amb gran gust de tothom se va fé sebre que la còsa marxa, encara que despay.

S'època ficsada per celebrá dites fires, es à últims d'Agost.

Veurem, veurem.

**

Hem llegit à n'es diaris qu'es nòstro Ajuntament s'ha compromès à subvencioná ses Fires de l'any qui vé, amb *cinchcents duros*. Per un que maldament vulga no pòt pagá cinchcentes milèssimes, no's cap gran promesa. Nòltros hauriam oferit el doble..... à pagá en porè.

**

Dia 2 de Jané comensarán ses *Escòles de Comèrs* qu'estableix sa nòva Societat *La Tertulia*, à sa casa número 4 d'es carré d'En Danús, es vespres y per prèus molt mòdichs.

Vengan enseñanses à betzef, que bé se necessitan à sa nòstra tèrra d'ignorants.

**

Es nòu Gefè Econòmich, Sr. Gonzalez Salazar, mos ha escrita una carta molt atenta, oferintsè en tot y per tot à L'IGNORANCIA.

Li agraphim aquesta atenció, y per

part nòstra, mos té à ses séues ordes, en quesvuya siem bons.

**

Diuen que per dins La Sala se rumia, (ja que ténen doblés de més), sobre si enretjolarán la Rambla. Aquesta proposició suposam que l'haurá féta sa fàbrica de mosaic Nolla de València. A nòltros mos pareix molt bona idèa.

**

Aquests dies, sa policia ha afinat un estornell que gratava ses butxaques à n'es beneys, fent d'*endevinadero*; y li ha posat ses mans demunt.

Lo que contan d'aquest assuntò alguns diaris, demòstra pròu y massa que L'IGNORANCIA encara té que fé, amb molta de gent babaya y xeuba.

**

Qualcú projecta un *tram-via* de Ciutat à Portopí.

Suposam que dèu essè per má, à fi de no havè d'aplaná es capamunts y capavalls de Santa Catalina, des Corp-mari y del Terreno.

COVERBOS.

Un pagès santaniné vengué per primera vegada à Ciutat, y trescant carrés amb tanta boca badada, s'aturá devant es Banch Balèar, òbra mèstra de s'inolvidable Miquèl Rigo.

—¡Vaja un *casat* hermós! (exclamá es pagès); ¡mirau qu'en dèu havè costades de pesetes! ¡Y que dèu essè fèt aquí mateix, ó à fora-Mallorca?

**

—Un mòro *fadri* deya à un cristiá casat: —Es méu Emperadó m'ha regalat una dòna des séu *Harem*, perque à *Marruecos* còm son mòros, naturalment no donan creus còm à España.

—¡Foy, foy! (va exclamá es cristiá,) ¡y encara tròbes que no t'ha dat bona creu?

**

Un artillé à ne qui una bala de canó li havia llevat ses dues cames, deya:

—En mitx de tot, axí mateix he tengut sòrt.

—¡Per qué? (li preguntava es metge que l'curava.)

—Perque l'any qui vé, estich segú de no tení sedes à n'es pèus.

**

—Mon pare, (deya un pageset,) mon pare, he sembrada una patata en es corral, ¡y may diriau qu'es sortit!

—¡Qu'ha d'havè sortit! una patatera.

—¡Ca! no: es sortit es porch de s'assoll, ha grufat, y la s'ha menjada.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Tants de caps, tants de barrets.*
SEMBLANSES.—1. *En que té ungles.*
2. *En que té ses mans foradades.*
3. *En qu'hey ha casetes.*
TRIANGUL....—*Tomasa-Tomas-Toma-Tom-To-T*
PROBLEMA....—*Los càren vendre, part à 7 per un doblé, y part à 3 doblés cada un, y cadascuna va entregá 10 doblés à sa madastra.*
ENDEVINAYA.—*S'esperit de ci.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Pèp Blat y Quibuscumque.*
Sèt:—*Un Inquero, Un Sabatè en dilluns, Còp Piu y Voravia.*
Quatre:—*Nadalet.*
Y tres no més:—*Un Escolá, Francinayna y Un Missatge d'Aufabia.*

GEROGLIFICH.

: Dimenge D Felip Neri 1

: : FEBRÈ Dtot L. 1880

FARINETA.

SEMBLANSES.

1. *En que s'assembla la mar à un ase?*
2. *Y un mut à n'es telégrafo?*
3. *Y es poetes à n'es canonges?*
4. *Y una rata piñada à un frac?*

RAMONS.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de trayés, digan: sa 1.ª retxa, lo que té qualsevòl casa; sa 2.ª, lo qu'es es méu vey; sa 3.ª, un present de verb mallorquí; sa 4.ª, lo que tothom ha mesté, y sa 5.ª, una lletra.

BÚ-BÚ.

FUGA DE CONSONANTS.

.O. .E.I. .A. .O. .E.I. .A.
X.

CAVILACIÓ.

CREUS.

Amb ses lletres d'aquesta paraula, compòndre es nòm d'un ofici.

UN ASPIRANT À BATXILLÉ.

PREGUNTA.

—Quina es aquella Santa, que es mòrta y no es en el cèl, y cad'any ne fan fésta?

UN ESCOLÁ.

ENDEVINAYA.

Si pretén que de tot sab,
¡No'm diria, Don Climent,
Quin es aquell ser vivent
Que té sa coua en es cap?

COVADONGA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

18 DECEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.